

Arrest

nr. 105 226 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit de provincie Uige en van de Bakongo etnie. Sinds driejarige leeftijd tot in het jaar 2000 verbleef u bij familie in Congo, waar u uw opleiding vervulde. In 2000 keerde u terug naar Angola, waar u woonde in de wijk Golfe, Kilamba Kiaxi, zone 20, subzone 18. In 2010 bent u traditioneel gehuwd met (B.B.M.), met wie u twee kinderen heeft. Een dochter uit een vorige relatie, van wie de moeder overleed, verbleef eveneens bij u. Op 3 september 2011 nam u deel aan een manifestatie tegen de zittende president Dos Santos. De manifestatie zou plaatsvinden op het onafhankelijkheidsplein (praça da independencia), maar omdat enkele van de organisatoren niet kwamen opdagen, ontstond rond 13u het idee om naar het presidentieel paleis te trekken. Rond 16u werd u echter gearresteerd in de buurt van de Sagrada

Familia kerk en naar DNIC (Director Nacional de Investigação Criminal) gebracht. U bleef hier ongeveer twee weken en werd geslagen en mishandeld. Na twee weken werd u overgebracht naar Viana. U had veel hoofdpijn en vroeg om verzorging, maar die kreeg u niet. Op 26 december 2011 verloor u het bewustzijn en werd u wakker in een ziekenhuis, u weet niet of dit een gevangenisziekenhuis was of een ander ziekenhuis. U merkte dat u niets meer kon horen en geen kracht had om recht te staan. Na een tweetal weken in het ziekenhuis werd u op 9 januari 2012 teruggebracht naar DNIC, waar uw familie al klaarstond om u op te halen. U hoorde nog steeds niets en had nog last van evenwichtsproblemen. U dacht dat u uw gehoor wel zou terugkrijgen, maar toen u na een week nog steeds niet hoorde, ging u naar het ziekenhuis om uw situatie te laten onderzoeken. In het ziekenhuis zei men dat uw centraal zenuwstelsel aangetast was en dat u niet de juiste verzorging had gekregen. U besloot een klacht in te dienen bij een NGO wegens onmenselijke behandeling. Een collega, (M.), zou u hierbij helpen, u sprak hem hierover begin mei 2012. Jullie spraken een dag af waarop jullie naar de NGO zouden gaan, maar (M.) kwam niet opdagen. Op 24 mei 2012 kreeg u een uitnodiging van de kerk dat zij voor u zouden bidden. U bleef twee nachten in de kerk. Op 26 mei 2012 kwam uw vrouw naar de kerk, ze zei dat de politie was binnengevallen op zoek naar u. Ze bedreigden haar en zeiden dat u moest zwijgen, dat u niets meer mocht ondernemen. Toen de pastoor van de kerk dit vernam, zei hij dat u beter niet naar huis kon terugkeren. U werd overgeplaatst naar een kerk in Cazenga, waar u meneer (Mat.) leerde kennen. Hij nam u op 12 augustus 2012 mee naar de luchthaven van Luanda en kwam met u naar België. Op 13 augustus 2012 kwam u in België aan, u vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde te hebben deelgenomen aan een manifestatie die plaatsvond op 3 september 2011 in Luanda, waarbij u zou zijn gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS d.d. 7/2/2013 p. 7 (hierna wordt steeds verwezen naar het gehoorverslag van het gehoor op 7/2/2013, aangezien enkel tijdens dit gehoor werd ingegaan op uw asielrelaas)). Tijdens uw detentie zou u slecht behandeld zijn, waardoor u uiteindelijk een gehoorprobleem kreeg (zie CGVS p.8).

Bij uw verklaringen kunnen echter de volgende opmerkingen gemaakt worden.

Om te beginnen valt op dat u **het in 2011 heersende politieke klimaat in Luanda verkeerd voorstelt**. U verklaart immers dat, voor zover u weet, de manifestatie op 3 september 2011 de eerste keer was dat er los van een partij werd gemanifesteerd (CGVS p. 10). Ook verklaart u dat u geen reden had om te denken dat het deelnemen aan manifestaties wel eens gevaarlijk kon zijn, aangezien manifesteren een wettelijk gegarandeerd recht is (CGVS p. 10, 11.). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er eerder hetzelfde jaar al eens werd opgeroepen tot een manifestatie tegen de zittende president op het onafhankelijkheidsplein. De manifestatie zou plaatsvinden op 7 maart, maar uiteindelijk kwamen er slechts weinig mensen opdagen. Zij die wel kwamen opdagen werden allemaal gearresteerd. De MPLA partij hield een grote ontradingscampagne en riep zelfs op tot een tegenmanifestatie twee dagen voor de geplande manifestatie. Op 2 april was er nog een demonstratie die zonder incidenten verliep, maar de demonstranten zeiden dat ze anonieme bedreigingen kregen. Op 25 mei werd een manifestatie met geweld uit elkaar geslagen. (zie informatie administratief dossier) Hierover vermeldt u echter niets. Het is nochtans **weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van een eerdere (pogingen tot) manifestaties**, indien u werkelijk deelnam aan de aan de manifestatie van 3 september 2011. De manifestatie van 7 maart werd georganiseerd om dezelfde reden, door dezelfde mensen en op exact dezelfde plaats als de manifestatie van 3 september 2011. Ook de manifestatie van 2 april werd door dezelfde organisatoren op touw gezet. Zeker de poging tot manifesteren op 7 maart 2011 werd uitgebreid gedocumenteerd in de media. Van iemand die deelneemt aan antiregeringsbetogingen mag men toch veronderstellen dat hij meer dan gemiddeld op de hoogte is van de activiteiten die er in zijn stad tegen de regering worden georganiseerd en van de risico's die deze activiteiten inhouden.

Met betrekking tot de manifestatie op 3 september 2011, waaraan u zou hebben deelgenomen, kan opgemerkt worden dat u weliswaar enige feitelijke kennis hebt over de gebeurtenissen die dag, maar dat uw kennis over de personen betrokken bij de manifestatie en over de exacte gebeurtenissen tijdens de manifestatie verschillende lacunes vertoont. Zo verklaart u dat de manifestatie normaal om 12u zou beginnen, maar dat het gerucht kwam dat enkele van de

organisatoren verdwenen waren, waardoor de manifestatie niet op het geplande uur van start ging. Aangezien de organisatoren maar niet kwamen opdagen, werd rond 13u of 14u beslist om richting het presidentieel paleis te lopen, om de president ter verantwoording te roepen. Rond 16u zou u gearresteerd zijn in de buurt van de Sagrada Familia kerk. (CGVS p. 11) Ook stelt u dat de manifestatie op 3 september 2011 georganiseerd was door een groep jongeren, die echter niet hun eigen naam gebruikten, maar bijnaam. U kan zich echter slechts één zo'n bijnaam herinneren (namelijk 'Liberdade'). De oproep tot de manifestatie zou gebeurd zijn door muzikanten, die platen uitbrachten waarin gesproken werd over de manifestatie op 3 september. U kan drie muzikanten noemen die opriepen om deel te nemen aan de manifestatie: Brigadeiro 10 pacotes, MC Kappa en Casimiru Cardoso. (CGVS p. 9) Het is eigenaardig dat u maar één van de organisatoren van de manifestatie kan noemen, en dan nog met een bijnaam, zeker aangezien u verklaart dat de manifestatie niet van start kon gaan op het geplande uur omwille van de organisatoren die niet kwamen opdagen (CGVS p. 11). Wat betreft Casimiru Cardoso kan men er omwille van de gelijkenissen in schrijfwijze en uitspraak vanuit gaan dat u Casimiru Carbono bedoelt, een rapper die zich in zijn teksten inderdaad kritisch uitlaat over de huidige machthebbers in Angola. Hij wordt nochtans ook als mede-organisator van de manifestatie genoemd (zie informatie administratief dossier), hoewel u hem enkel noemt in verband met het oproepen tot deelname (CGVS p. 9). Wanneer u later in het gehoor gevraagd wordt welke organisatoren er verdwenen waren voor de aanvang van de manifestatie, stelt u nu dat Casimiru Carbono al voor de manifestatie verdween, en Liberdade in de buurt van de manifestatie (CGVS p. 11). De verschillende bronnen die rapporteerden over het gebeuren tijdens de demonstratie, en die werden toegevoegd aan het dossier, schetsen echter een ander verhaal. De demonstratie ging om 12u vreedzaam van start, zoals gepland. Om 13u of 14u besloot een groepje demonstranten het onafhankelijkheidsplein te verlaten, waar ze om de vrijlating van Pandita Néru (en dus niet Casimiru Carbono) wilden vragen, die al voor de manifestatie verdween. Casimiru Carbono maakte deel uit van dit groepje dat naar het presidentieel paleis wilde trekken. De politie blokkeerde enkele wegen en de meerderheid van de demonstranten werden in de buurt van de Sagrada Familia kerk gearresteerd (wat ook met u gebeurde, zo beweert u). Intussen ging de demonstratie op het onafhankelijkheidsplein nog tot middernacht door. Op dat moment werden de laatst overgebleven demonstranten gearresteerd door de politie, die het plein wilde ontruimen. (zie informatie administratief dossier) Dit lijkt niet echt overeen te komen met uw bewering dat de demonstratie niet van start ging zoals gepland en dat de meerderheid van de demonstranten richting presidentieel paleis ging, waaronder uzelf (CGVS p. 11). Het gaat eerder om een groep demonstranten die zich afsplitste van de (goedgekeurde) demonstratie op het onafhankelijkheidsplein. Vooral uw verklaring dat Casimiru Carbono al voor de manifestatie verdween (CGVS p. 11), terwijl hij juist bij de groep was die richting presidentieel paleis liep (de groep waarbij ook uzelf zich bevond, volgens uw verklaringen), **doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw deelname aan de manifestatie op 3 september 2011.** Pandita Néru, wiens vrijlating men bij het presidentieel paleis wilde eisen, vermeldt u in het geheel niet.

Tot slot kan met betrekking tot de gebeurtenissen na de manifestatie, nog opgemerkt worden dat het eigenaardig is dat u verschillende maanden in voorhechtenis zou gezeten hebben en tenslotte zonder veroordeling werd vrijgelaten (CGVS p. 12). De meeste van de gearresteerde demonstranten werden immers dezelfde maand nog veroordeeld tot celstraffen van 45 tot 90 dagen, zo ook Casimiru Carbono. U weet wel te zeggen dat er nog andere mensen gearresteerd werden, waarvan sommigen werden vrijgelaten na mishandeld te zijn geweest, terwijl anderen een proces kregen en veroordeeld werden (CGVS p. 14). U weet echter niet tot welke straffen deze mensen veroordeeld werden (CGVS p. 14). Van iemand die, zoals u verklaart, besloot klacht in te dienen bij een NGO omwille van de behandeling die hij in de gevangenis onderging (CGVS p. 8), zou men nochtans verwachten dat hij enige interesse aan de dag zou leggen voor hoe het anderen is vergaan die op dezelfde dag en om dezelfde reden werden gearresteerd. U stelt dat u uw intentie om klacht in te dienen met een collega, (M.), besprak (CGVS p. 8, 13), omdat u niet wist hoe u dit moest aanpakken (CGVS p. 13). Hij raadde u aan uw medisch dossier op te vragen bij uw laatste consultatie in het ziekenhuis, op 4 mei (CGVS p. 13). Bij zijn volgende verlofdag zou hij u komen ophalen om naar de NGO te gaan. Eigenaardig genoeg hebt u geen idee hoe deze NGO heet, of waar hij zich bevindt (CGVS p. 13). U stelt dat u hem geen naam of adres vroeg en dat het moeilijk converseren was gezien uw toestand (CGVS p. 13). Aangezien u stelt dat het uw eigen idee was om klacht in te dienen, maar dat u niet wist waar (CGVS p. 13), mag verwacht worden dat u uw vriend deze basale vragen wel gesteld zou hebben. Tenslotte kan u praten, lezen en schrijven (zie uw verklaringen CGVS p. 13 en gezien uw opleiding, zie CGVS p. 5, 6 en gezien het verloop van het gehoor, zie CGVS p. 2, 3 (inleiding)), waardoor communicatie, hoewel door uw doofheid bemoeilijkt, toch zeker mogelijk is.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen, hebt u niet kunnen overtuigen dat u werkelijk deelnam aan de manifestatie op 3 september 2011, noch dat u nadien klacht wou indienen tegen de instanties waardoor u zou mishandeld zijn.

Aangezien de vervolgingsfeiten die u aanhaalt volledig voortvloeien uit gebeurtenissen die u niet aannemelijk kon maken, **kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.**

Ter ondersteuning van uw identiteit legde u een kopie van een identiteitskaart, een kieskaart en een lidkaart van een sportclub voor. U legde ook een diploma uit Congo voor en enkele medische uittreksels die uw consultaties in het 'Hospital Josina Machel' in Angola documenteren. Wat betreft deze medische uittreksels kan worden vastgesteld dat u, op data die na uw beweerde vrijlating gesitueerd zijn, op consultatie bent geweest in het ziekenhuis, wat bovenstaande argumentering betreffende uw asielaanvraag echter niet weerlegt. Er wordt in deze medische uittreksels nergens verwezen naar de oorzaak van uw gehoorproblemen. Wat betreft het diploma uit Congo valt op dat dit Kinshasa vermeldt als uw geboorteplaats, hoewel de andere documenten, en ook uw eigen verklaringen, stellen dat u in Dambe, Uige (Angola) geboren werd (CGVS p. 3). Tijdens uw gehoor legde u reeds wisselende verklaringen af over uw verblijfplaats. Zo stelde u, gevraagd waar u gewoond hebt, dat u sinds uw zes jaar in Golfe, Kilamba Kiaxi (in Luanda, Angola) woonde en bevestigde u dat u steeds daar gewoond hebt (CGVS p. 5). Gevraagd waar u school liep stelt u echter dat u in Congo school liep en daar ook verbleef bij familie, van uw drie jaar tot uw terugkeer naar Angola, in het jaar 2000 (CGVS p. 5, 6). In combinatie met de vaststelling dat u enkel een kopie, maar geen originele identiteitskaart voorlegt, en dat de documenten die u wel voorlegt elkaar tegenspreken, kan men stellen dat u identiteit of nationaliteit, noch uw permanent verblijf in Angola allerminst bewezen is.

U legde geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen.

Op 12 februari 2013 legt u nog een verslag van psychologische begeleiding voor, waaruit mag blijken dat u tijdens uw consultaties bij psycholoog (P.J.) een gelijkaardig relaas hebt gedaan als tijdens uw gehoor voor het CGVS. Volgens (P.J.) zou u zich in een angstige-depressieve toestand bevinden die een psychotraumatische oorzaak heeft, en zou u geheugen en concentratieproblemen ervaren. Tijdens het gehoor vermeldde u dat uw geheugen voor een deel verloren is gegaan en dat u het moeilijk had recente gebeurtenissen te onthouden (CGVS p. 14). Dit verklaart echter niet waarom u niet op de hoogte bent van gebeurtenissen die zich in Luanda voordeden vooraleer u problemen kreeg (zie paragraaf over politiek klimaat in Luanda hierboven), noch waarom u zaken vertelt die strijdig zijn met informatie waarover het CGVS beschikt. Van concentratieproblemen maakte u tijdens het gehoor geen gewag en uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat u uitgebreid uw relaas heeft gedaan. Bovendien duurde het gehoor van 9u20 tot 12u, en werd u om 10u25 een uitgebreide pauze van 25 minuten gegund (CGVS p. 9). Ook dit verslag weerlegt bovenstaande argumentering dus niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens verzoeker weet hij wel degelijk iets af van het heersende politieke klimaat in Luanda en van de talloze protesten die in Luanda tegen de overheid werden gehouden. Dit blijkt volgens verzoeker uit zijn verklaringen in het gehoorverslag. Bovendien geeft verweerder zelf toe dat verzoeker feitelijke kennis heeft, minstens over de gebeurtenissen van 3 september 2011, waardoor hij zijn eigen bewering dat verzoeker het in 2011 heersende politieke klimaat in Luanda verkeerd inschat, ontkracht.

Verder stelt verzoeker dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij haarfijn de personen betrokken bij de manifestaties en de exacte gebeurtenissen van 3 september 2011 heeft uiteengezet. Op enkele details na zijn er nauwelijks tegenstrijdigheden. Verzoeker bevestigt en volhardt voorts in de verklaringen dat hij volledig op arbitraire wijze werd vastgehouden door de Angolese overheid en nagenoeg tot de dood te zijn geslagen, gefolterd en gemarteld. Verzoeker kan enkel vanuit zijn eigen ervaring getuigen. Verzoeker heeft wel weet van demonstranten die werden gearresteerd, anderen die werden vrijgelaten en nog anderen die mishandeld werden. Verzoeker vragen tot welke straffen bepaalde demonstranten werden veroordeeld, gaat echter te ver daar het slechts om een detail gaat.

Wanneer verzoeker klacht wou neerleggen bij de NGO die schendingen van mensenrechten registreert, heeft hij andermaal tegenkantingen en bedreigingen moeten ondergaan door de Angolese overheid, waarbij ook zijn echtgenote zwaar bedreigd werd. Verzoeker heeft uiteindelijk geen klacht kunnen indienen daar het moeilijk converseren was met zijn collega (M.), die als enige wist waar deze NGO zich bevond en beloofd had hem er heen te brengen.

De rapporten waarnaar verweerder verwijst in de landeninformatie geven bovendien geen volledige en exhaustieve beschrijving van alles wat zich op 3 september 2011 afspeelde. Zo werd bijvoorbeeld geen melding gemaakt van de arrestatie van verzoeker gedurende meerdere maanden en werd zijn verhaal niet in de media vermeld.

Verzoeker meent tevens dat hij voldoende documenten heeft bijgebracht, die door verweerder niet van valsheid worden beticht. Bovendien heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verschillende malen heeft verklaard geheugenproblemen te ondervinden door de zware slag op zijn hoofd en waardoor hij tot vandaag doof is gebleven.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker drie medische attesten neer van 28 mei 2013, 8 juni 2013 en 11 juni 2013.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk kennis heeft van het politieke klimaat in Luanda, dient opgemerkt dat verzoeker enkel verwijst naar de manifestatie van 3 september 2011 wanneer hij in zijn verzoekschrift stelt: *“Dat uit de verklaringen van verzoeker immers blijkt dat hij herhaaldelijke malen verklaard dat er vele manifestaties waren in Luanda tegen de regering, maar dat hijzelf er maar aan één heeft deel genomen aan het onafhankelijkheidsplein, te weten op 3 september 2011, waarna verzoeker het slachtoffer was van een zware aantasting van zijn fysieke integriteit door de politie. [...] Bovendien heeft verzoeker verklaard dat er veel volk was, om en rond de 200 deelnemers aan de manifestaties op 3 september 2011.”* Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht vast dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van eerdere (pogingen tot) manifestaties. Uit informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt namelijk dat op 7 maart 2011 een manifestatie werd georganiseerd door dezelfde mensen, om dezelfde reden en op dezelfde plaats als de manifestatie van 3 september 2011, alsook dat er op 2 april 2011 nog een demonstratie plaatsvond zonder incidenten maar waarbij de demonstranten zeiden dat ze anonieme bedreigingen kregen en dat op 25 mei 2011 een demonstratie met geweld uit elkaar geslagen werd. Verzoeker verklaarde echter dat de manifestatie van 3 september 2011 volgens hem de eerste was die los van een partij georganiseerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 10) alsook dat hij geen reden had om te denken dat het deelnemen aan manifestaties gevaarlijk kon zijn omdat manifesteren in Angola een wettelijk gegarandeerd recht is (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Gelet op het feit dat verzoeker naar aanleiding van zijn deelname aan de manifestatie van 3 september 2011 zijn land van herkomst verlaten heeft, kan een meer dan gemiddelde kennis van het politieke klimaat in Luanda verwacht worden, evenals een beter inzicht in de gevaren van een deelname aan dergelijke manifestaties.

Wat betreft verzoekers kennis over de manifestatie op 3 september 2011 komt hij in zijn verzoekschrift niet verder dan het vergoelijken van de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS dat de manifestatie om 12 uur zou beginnen, maar omdat de organisatoren niet kwamen opdagen, werd rond 13 of 14 uur beslist om richting het presidentieel paleis te lopen om de president ter verantwoording te roepen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder verklaarde verzoeker dat de manifestatie door een groep jongeren georganiseerd werd, die echter bijnamen gebruikten en waarvan verzoeker enkel Liberdade kan noemen, alsook dat de oproeping gebeurde via platen van de muzikanten Casimiru Cardoso, Brigadeiro Des Pacotes en MC Kappa (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker deze muzikanten noemde als oproepers en niet als organisatoren van de manifestatie, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert. Als organisatoren die verdwenen waren, stelde verzoeker dat Casimiru Cardoso reeds voor de manifestatie verdwenen was en dat Liberdade in de buurt van de manifestatie door burgers werd opgepakt (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier heeft toegevoegd (zie map ‘Landeninformatie’), blijkt echter dat de manifestatie zoals gepland om 12 uur vreedzaam van start ging, maar dat rond 13 of 14 uur een groepje demonstranten besloot naar het presidentieel paleis te trekken om er de vrijlating van Pandita Néru te vragen, een naam die verzoeker nooit vermeldde. Casimiru Carbono behoorde tot dit groepje. Deze tegenstrijdigheden gaan niet over “enkele details” zoals verzoeker beweert. Gelet op het feit dat verzoeker naar aanleiding van zijn deelname aan de manifestatie van 3 september 2011 zijn land van herkomst verlaten heeft, kan verwacht worden dat verzoeker zich minstens de moeite getroost had om correcte informatie met betrekking tot het verloop van de manifestatie te verzamelen. Dat verzoeker dit niet gedaan heeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat het eigenaardig is dat hij verschillende maanden in voorhechtenis zou gezeten hebben en tenslotte zonder veroordeling vrijgelaten werd, bevestigt en volhardt verzoeker in zijn verklaringen, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Ook met betrekking tot verzoekers gebrekkige kennis aangaande de NGO waarbij hij met de hulp van zijn collega klacht wou neerleggen, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing evenmin kan weerleggen. Waar verzoeker aanvoert dat de rapporten in de landeninformatie van verweerder onvolledig zijn omdat geen melding wordt gemaakt van verzoekers arrestatie en zijn verhaal niet in de media verscheen, kan dit argument niet weerhouden worden gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers deelname aan de manifestatie van 3 september 2011 en de beweerde gevolgen ervan.

Betreffende de door verzoeker op het CGVS voorgelegde documenten, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen verweer voert tegen de vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor de vaststellingen aangaande verzoekers afwisselende verklaringen over zijn verblijfplaats. Deze zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden dan ook door de Raad overgenomen.

Verzoekers geheugenproblemen kunnen niet verklaren waarom hij een gebrekkige kennis heeft over de problemen en de situatie in Luanda vooraleer hij met geheugenproblemen geconfronteerd werd, alsook waarom zijn verklaringen tegenstrijdigheden bevatten met de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde. Bovendien blijkt uit een lezing van het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4) dat het gehoor op normale wijze is verlopen.

De medische attesten die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, bevatten vaststellingen met betrekking tot verzoekers fysieke en mentale gezondheid, maar kunnen niet met zekerheid de oorzaak van verzoekers problemen bepalen. Dit klemt des te meer daar het medisch attest van 11 juni 2013 stelt dat verzoekers doofheid "*résulte fort probablement d'une méningite mal soignée*", terwijl in het medisch attest van 8 juni 2013 te lezen staat "*Des coups reçus sur la tête a résulté une surdité totale*". Bijgevolg kunnen deze medische attesten niet de bovenstaande vaststellingen wijzigen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS